Багато небесної сходить краси
на кичери лисі,
на наші обійстя і наші ліси…
І тихо у лісі.

Один прилітав на вогненнім коні
до нашої ґражди:
– Виходьте! Вже можна. Ви ґазди чи ні?! –
Ми й вийшли, як ґазди.

Та на перехрестях земної путі
на білому світі
ми не зрозуміли братів во Христі
й жили, як убиті.

За нами стояли верхи, і ліси,
і зорі, і води.
Багато небесної сходить краси
за ґражду свободи.